

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **J. S.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2016, č. j. 41 A 106/2014 - 30,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2016, č. j. 41 A 106/2014 - 30, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Magistrát města Zlína rozhodnutím ze dne 4. 6. 2014, sp. zn. MMZL 114656/2013-RT-PŘ-OOSA-2126/13, č. j. MMZL 093241/2014, uznal žalobce vinným, že „(...) dne 5. 9. 2013 v obci Zlín, na ulici Nábřeží, v místě u autobazaru, jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky VW Lupo, registrační značky X, nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, ač jím bylo sedadlo povinně vybaveno podle zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Tímto jednáním obviněný porušil ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a tak se dopustil přestupku ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona.“ Magistrát města Zlína uložil žalobci za tento přestupek pokutu ve výši 1.800 Kč a uložil mu povinnost uhradit náklady přestupkového řízení ve výši 1.000 Kč. Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 8. 2014, č. j. KUZL-38921/2014, změnil výrok rozhodnutí Magistrátu města Zlína tak, že za větu „dne 5. 9. 2013 v 19:00 hod., v obci Zlín, na ulici Nábřeží, v místě u autobazaru“, vložil slova „ve směru jízdy od centra Zlína, 200 metrů od nákupního střediska Interspar.“ Ve zbývajících částech žalovaný odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 31. 3. 2016, č. j. 41 A 106/2014 - 30, žalobu zamítl. Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní mimo jiné zdůraznil, že Krajský soud v Brně rozhodl o žalobě bez nařízení ústního jednání, přestože žalobce na ústním jednání výslovně trval.

Podle § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené

nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“

Kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti brojil proti postupu krajského soudu, který nenařídil k projednání věci ústní jednání, přestože o to stěžovatel výslovně požádal. Již dříve Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 11. 2004, č. j. 6 Azs 28/2003 - 59, uvedl, že „[ú]častníkovi nelze upřít právo na veřejné projednání jeho věci v jeho přítomnosti včetně možnosti vyjádřit se k věci (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod).“ Na tento rozsudek Nejvyšší správní soud navázal rozsudkem ze dne 27. 7. 2006, č. j. 2 Azs 216/2005 - 50, kde konstatoval, že „[p]okud marně uplyne dvoutýdenní zákonná lhůta podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neznamená to, že by účastník řízení požádal práva požadovat nařízení jednání k projednání věci. Pokud svůj nesouhlas s takovým postupem účastník řízení soudu sdělí do doby, než je o žalobě rozhodnuto, je nutné vycházet z toho, že s projednáním věci bez nařízení jednání nesouhlasí.“

Nejvyšší správní soud na základě námitky stěžovatele ověřil ve spise krajského soudu, zda byly splněny podmínky pro provedení soudního řízení bez nařízení ústního jednání. Krajský soud přípisem ze dne 4. 12. 2014, č. j. 41 A 106/2014 - 21, který byl stěžovateli doručen dne 8. 12. 2014, vyzval stěžovatele, aby ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení přípisu vyjádřil případný nesouhlas s projednáním věci bez ústního jednání. Na tuto výzvu reagoval stěžovatel přípisem ze dne 12. 12. 2014, doručeném krajskému soudu až dne 12. 1. 2015 a založeném na č. l. 26 spisu krajského soudu, kde výslovně uvedl, že trvá na nařízení ústního jednání. Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel sice nevyjádřil nesouhlas ve stanovené lhůtě, přesto však byl soudu jeho přípis prokazatelně doručen před rozhodnutím ve věci samé a krajský soud tedy měl v souladu se závěry uvedenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2006, č. j. 2 Azs 216/2005 - 50, nařít ve věci ústní jednání. Krajský soud však na žádost stěžovatele nikterak nereagoval a ústní jednání nenařídil. Proto krajský soud svým postupem porušil právo stěžovatele na veřejné projednání věci garantované mu čl. 38 odst. 2 Listiny základní práv a svobod. Nejvyšší správní soud tedy uvádí, že v řízení před krajským soudem nebyly splněny podmínky pro provedení soudního řízení bez nařízení ústního jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. a kasační stížnost je proto důvodná.

Jelikož krajský soud řízení zatížil vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V dalším řízení krajský soud podle § 110 odst. 3 věty první s. ř. s. rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2016

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu